

ויאמר אלהים יקו הרים וגו', רבו תני פתחו בפסוק הזה תחילה (טו) לכז חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות הארץ. אמר רבי בא, בא וראה, שלא במדת הקדוש ברוך הוא מדת הבשר ודם. מדת בשר ודם, מעשו מבלים אותו, אבל הקדוש ברוך הוא מבלה את מעשיו.

ותני מה שאמרו תהה, אין קדוש בה' כי אין בלטך. מהו כי אין בלטך? אל תקרי בלטך אלא בלוותך.

כה הוא כתוב, לכז חזו מפעלות אלהים וגו'. אמר רבי בא, מעשי הקדוש ברוך הוא שעשה אותם בעולם הזה, דוד המלך היה בכתלה, ואמר לכז חזו. בא

אלא אמר דוד, כל דיר הארץ שבעולם הזה לכז, לכז מראש העולם עד סוףו, ותמצאו את מעשי הקדוש ברוך הוא. מעשיו בראש העולם, כה מעשיו בסוף העולם. מביא דירים ליעולם, אם זכו - מושיב אותם ואת בניהם ואת בני בניהם עד סוף העולם, לא זכו - מחריב אותם ממקום, ואיתו מקום ואותה קרייה לא תבנה לעולמים.

להראות לבני אדם שפקים של רישעים היה אותו מקום, והקדוש ברוך הוא עשה בו דין, זהו שפטותיך אשר שם שמות הארץ. דבר אחר, לכז חזו מפעלות אלהים, אמר רבי פנחס, מה ראה דוד דאמר מפעלות ד老子, ולא אמר מפעלות ה'. אלא בשמא ברא קודש בריך הוא עלמא, והוא מיא איזליין גוחtiny ובד רמא ארעה למתא, רמא לה בין מיא, ובאות טמירתא, ואתקרושא בין מיא.

ויאמר אלהים יקו הרים וגו', רבן פתحي בהאי קרא, (שם מו ט) לכז חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות הארץ. אמר רבי בא, בא וראה, שלא במדת הקדוש ברוך הוא מדת הבשר ודם. מדת הבשר ודם, מעשו מבליין אותו. (דף טז ע"א) אבל הקדוש ברוך הוא, מבלה את מעשיו.

וזהינו דאמרה חנה, (ש"א ב"ב) אין קדוש בה' כי אין בלטך. מיי כי אין בלטך. אל תקרי בלטך, אלא בלוותך.

כה הוא כתיב, לכז חזו מפעלות אלהים וגו', אמר רבי בא, עובדי דהקדוש ברוך הוא דעבדו להו בעלמא דין, דוד מלכא היה בהרבה לא, ואמר לכז חזו, בזאו מבעי לייה. אלא אמר דוד, כל דיריי ארעה די בעלמא דין, זילו מרישא דעלמא עד סופיה, ותשבחון עובדי דהקדוש ברוך הוא, בעובדי ברישא דעלמא, בז עובדי בסיני פדי דעלמא, מיתתי דירין בעלמא, אי זכו, מותיב להו ולכנייהו ולכני בנייהו עד סופא דעלמא. לא זכו, מחריב להו מנהן. וזהו אתרא, וזהו קרפתא, לא אהבנִי לעלמיין. לא חזאה לבני נשא, דאמיר חייביא היה דינא, הדרה הוא דכתיב, אשר שם שמות הארץ.

דבר אחר, לכז חזו מפעלות אלהים, אמר רבי פנחס, מה ראה דוד דאמר מפעלות אלהים, ולא אמר מפעלות ה'. אלא בשמא ברא קודש בריך הוא עלמא, והוא מיא איזליין גוחtiny ובד רמא ארעה למתא, רמא לה בין מיא, ובאות טמירתא, ואתקרושא בין מיא.